

**„Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget.”
(Zsolt 62,2)**

Hajlamosak vagyunk arra, hogy a körülményeink ránk gyakorolt hatása ne csak megterheljenek (amelyek az élet természetes velejárói), hanem súlyosbítsuk a helyzetet: hagyjuk, hogy tekintetünk már ne keresse, vagy kevésbé keresse Isten tekintetét. Bárcsak azt mondhatnánk, hogy nehéz napokat élünk, de az igazság az, hogy már egy évről beszélünk, ha a járvány okozta életváltozásra gondolunk. Lehet, nem vagyok egyedül azzal az érzéssel, hogy a

harmadik hullámmal farkasszemmel nézve, hogy erőm felforgácsolódott, s ott van bennem a kérdés: hogyan fussak neki a harmadik körnek? Hiszem, hogy ezen a zsoltáron keresztül Isten tud útmutatást adni ebben. S talán nem is a legjobb a szóhasználatom ebben. Nem valami kézikönyvet, nem egy útmutatót szeretne a kezünkbe nyomni: Hogyan éld túl a harmadik hullámot? - címmel, hanem a legfontosabbat, az elegendőt, a legszükségesebbet: bátorságot élni és megnyugodni. Élni és megnyugodni. Nemcsak a mennyei valóságban, hanem itt, a pandémia közepén megízlelni. Figyeljünk most a zsoltáros szavaira, keressük együtt, hogyan vonul végig a zsoltár egészén a bátorítás motívuma.

Az első lépés ezen az úton a beismerés: bátorításra szorulunk. Ahogyan a zsoltár is szemlélteti a pára képével: illékony az életünk. Más szóhasználatokkal élve: törékeny, sérülékeny, akár sérült. Csak azt lehet bátorítani, aki meri beismerni: híját szenvedni valaminek, bátorításra van szüksége. Az tud Istenhez kiáltani, aki felismeri, szüksége van életető bátorítására. Isten ígéje választás elé állít minket: hogy hagyjuk, hogy a kihívások elkeseredett, kemény szívhez vezessenek, élettelen taposómalomhoz, vagy kérjük a bátorítást! Érdekes, hogyha Kálvin János zsoltárfordítására ránézünk, láthatjuk, hogyan bontakozik ki az is, hogy a beismerés útján milyen nagy szükség van Isten bátorítása mellett önmagunk biztatgatására is: igen, nyugodj meg én lelkem, mert Isten kezében az életem. Hol kijelentésként szerepel: Istenben megnyugszik a lelkem, hol felszólításképpen: nyugodj meg én lelkem. A bátorítás szükségében levő ember is aktív ebben a folyamatban. Hogy állunk mi ezzel? Az ige bátorít, hogy ne hagyjuk, hogy elhiggyük: nekünk már bátorításra sincs szükségünk... Mert mindent mi akarunk megoldani, vagy mert lemondunk már az élet ízéről.

Másodszor: megtudhatjuk a zsoltárból, hogy a bátorításra vágyó ember jelleme: a csend. Ez nem feltétlenül hallgatást jelent, vagy egész napos Ige feletti csendet, hanem sokkal inkább egy alázattal telt viszonyulást: nem én vagyok az élet Ura. Alázattal telt viszonyulást, hogy a tőlünk telhetőt tehetjük az életben, de nem minden tőlünk függ, vagy rajtunk áll. Krízishelyzetekben, mint amilyen egy járványidőszak is, könnyen menekülhetünk a kontrolálás álbiztonságába: mindent kézben akarunk tartani, mert akkor olyan, mintha mi lennénk urai a helyzetnek, és nem lennénk gyengék. Hasonló kísértések között szólal meg imádságban a zsoltáros, amikor azt mondja: „Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget. Csak ő az én kösziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom sokáig.” (Zsolt 62,2-3)

Végezetül pedig a bátorítás szükségében levő bátorítást kap Istentől: Isten szól hozzá, azaz személyes jelenlétével ajándékozza meg. Így olvashatjuk: „Szólott egyszer az Isten, és ezt a két dolgot értettem meg: Istennél van az erő; nálad van, Uram, a szeretet.” (Zsolt 62,12-13)

Amikor elesettek vagyunk, amikor szorult helyzetben vagyunk, talán úgy érezhetjük, magunkra maradtunk, egyedül vagyunk a bajban, egyedül járjuk ezt a bátorításra szorult utat. Bőjtben vagyunk. Több millió keresztyén a világban egyszerre fordítja most tekintetét az egyedüli Úrra. Együtt fordulunk Felé! Együtt várjuk, hogy reménységet ébresszen szívünkbe. Ámen.

(Bogyó Zsófia, egyetemi lelkész, vallástanár szakos hallgató)